

ger i det Forslag, som Kommissionen i sin Tid havde forelagt. — Jeg fik i øvrigt ikke noget Svar paa mit Spørgsmaal, om Sundhedskollegiet havde taget Stilling til hele denne Sag; det kunde interessere mig som Læge at vide.

Justitsministeren (Alberti): Trods alt det, det ærede Medlem for Saksjøbing (Rørdam) siger, har jeg dog ikke i Sinde at acceptere ham som politisk Sandsiger. Naar jeg udtalte, at Ændringsforslaget er et Agitationsforslag, er det naturligvis, fordi det fremtræder som Ændringsforslag til Forslaget i den Skikkelse, hvori det fra Regeringens Side er blevet fremsat. Den Gang Forslaget stod i Kommissionens Forslag, var det et Forslag ligesom alle de andre Forslag, men efter at det med velberaad Hu er taget ud, og efter at det ikke har været muligt for nogen at paa-vise, at der ifølge dette Forslag gives Kommunerne Ret for en eneste rød Øre mere end ellers, er det, jeg mener mig berettiget til at sige, at naar det ærede Medlem tager Forslaget op, gør han det til et Agitationsforslag.

Det ærede Medlem siger, at naar vi ikke skulde sætte Tilskuddet pr. Sygeseng ved Opførelse af Sygehuse til 1,250 Kr., fordi Priserne kunde forandre sig, hvorfor ville vi saa gaa hen og binde Tilskuddet til Patienterne til et bestemt Beløb. Ganske simpelt af den Grund, at i dette Øjeblik staa vi og skulle bestemme, hvor meget Patienterne skulle have i Tilskud. Det er jo Meningen, at naar Loven træder i Kraft, skal der allerede straks ydes Tilskud efter Loven. Derfor maa selve Loven fastsætte en Sum for Tilskuddet til Patienterne, en Sum, der naturligvis i Tidens Løb efter Tidernes Vilkaar kan blive forandret. Men da vi ikke staa lige overfor det, at vi, naar Loven er vedtagen, straks skulle til at bygge et Tuberkulosehospital, er det ganske urimeligt at fastsætte Tilskuddet dertil, naar man slet ikke ved, om den Sum, man fastsætter, i det givne Øjeblik vil komme til at passe. Der vil ikke kunne blive Spørgsmaal om at fastsætte nogen som helst Sum, førend der fra en Kommune fremkommer en Begæring om, at den vil opføre et Hospital, tilligemed Planer og Overslag. Der vil altsaa gaa en Tid, og det er meget muligt, at Priser og Arbejds løn kunne være væsentlig forandrede inden den Tid. — Naar det ærede Medlem dernæst spørger, om jeg har indhentet Sundhedskollegiets Erklæring i denne

Sag, vil jeg dertil svare, at det har jeg fundet ganske uforment.

Harald Jensen: Jeg var ikke ganske tilfreds med den højtærede Justitsministers Svar paa min Forespørgsel angaaende Boserup og lignende Sanatorier, og jeg forbavses noget over, at den højtærede Justitsminister udtalte, at han ikke har haft Lejlighed til at sætte sig ind i, hvorledes disse Sanatorier og da navnlig Boserup Sanatorium virke. Der forelaa i Fjor et Andragende fra Boserup Sanatorium til Indenrigsministeren om Anerkendelse efter Loven af 9. April 1891, og der forelaa i Fjor et Andragende til Justitsministeren om Tilskud til Driften i Lighed med det Tilskud, der bliver givet til Nationalforeningens Sanatorier, og endelig stillede min Partifælle i Finansudvalget og jeg en Ændring til Finansloven, i hvilken vi anmodede om Tilskud til dette Sanatorium. Man skulde altsaa synes, forekommer det mig, at den høje Regering maatte være ret godt kendt med Sagen, idet jeg nemlig gaar ud fra, at den høje Regering sætter sig ind i de Sager, der komme til at foreligge for den. Men jeg maatte maaske tillade mig da at bede den højtærede Minister om at undersøge denne Sag, saa at Finansudvalget kunde faa klar Besked i Tiden mellem 2den og 3die Behandling, for at dette Spørgsmaal, som jo ikke er ganske uden Betydning i den hele Sag — det er ikke alene et københavnsk Spørgsmaal, men et Spørgsmaal, der er af Betydning for hele Sagen — kan komme til at foreligge klart for Udvalget inden Sagens 3die Behandling, og Udvalget eventuelt stille Ændringsforslag, hvis det finder dette fornødent. For at hjælpe noget med dertil, skal jeg gerne bringe de Oplysninger, jeg kan, og som ere bragte mig i Hænde angaaende Boserup Sanatorium. Jeg skal da meddele, at for at faa Ophold paa Boserup Sanatorium, skal vedkommende have opholdt sig her i København et Aar — de behøve altsaa ikke at have Forsørgelsesret her, de skulle blot have opholdt sig her et Aar, og derved ville jo Masser af Provsinsbeboere falde ind derunder. Disse Patienter have fortrinnsvis Adgang, og for saa vidt der udover det er Plads, have Patienter fra hele Landet Adgang dertil. Selv om ogsaa Sanatoriet saaledes i væsentlig Grad er begrænset til Københavnerne eller til Folk, der i Øjeblikket have Ophold i København, spiller det dog